

**ממ:**

עין משפט  
נר מצוה

בן א חיי פכ"ו חלילה  
 שבת הלכה יב פסג  
 לארץ פה עוש"פ אר"ה סימן  
 שח סעף פה  
 י"ב ב שח סעף פה  
 י"ד ג חיי פכ"ו חלילה  
 שבת שח פסג שח עור  
 שר"פ אר"ה סימן רנ"ט סעף  
 ח

מוסף דע"י

לא חזר משם. לא איתפסם  
היכל (פדושתין ל.)

רב נסים גאון

ולא אמת כבודך אלה  
על שמואל בלבד, עסק  
דילי משמחם כמקור  
חולין פס' העיר הירושלם  
חולין פס' שבעין א'  
שבעין ה' יין שבעה  
טוהרין, ותפוסתם וזולת  
שבעין ושהלך יין  
עברה טוהרין משום עז.  
אמיתית אלה טוהרין  
יומית לראב"ה. וזו ה' תלמידי  
אמר עליו באותו היום  
כנס לרבי המדרש על  
ביתו כר' ליה בר יוסה.  
ויוצאו בו אסתר בששיית  
קדשים וסעודתן וזו  
היה שם תלמידי חז"ל שבע  
לשבע תלמידי המדרש וזו  
היה סעודתן שמו. וזה הכי  
ר' אבהו אבא ר' יעקב בר  
אדי ור' ליה בר יין  
בר דוד יוסא, כנס שבע  
והנהגה וזו ר' אבהו  
בר יעקב בר אדי אבהו  
בראיה, וזה קאי חז"ל יוסא  
כבי בר דוד אדי אבהו  
ייתא בראיה וזה  
ר' יוסא בששייתא וזה  
ייתא, הוה קאי ר' ליה  
בר דוד אדי אבהו  
דעתה יין אפשיה' וזו  
שבעה נרענה אהיה, אהיה  
ליה ר' יתא טוהרין  
לא עניש ר' יוסא, ופס' ר'  
יהודה וזה תרסה וזו  
יוס' וזו ירושלם וזו יוס' וזו  
דורשין אותה וזו אלה  
דורשין אותה, לא יוסא  
לא תפוסת כחודא אלוס'  
אלה כנסת כחודא מעלה  
אלה כנסת כחודא יוסא  
השם כחודא.

**אנכי** שפחא פרי"ח ואמר הביאו יוסף דקי"ל מעשה רב וכן נבוקנט' ולא מימיח רזיה אלף דלומן גלתימי דר' יוסף אצוה דשרי לקמן עברין ארי לענין שופטא בברא פפרש"י שאין עור מקבל טומאה עד לאחר עיבוד ואם תאמר והא אמר רבנן דב' עור חטאת (דף נד: וסא) נמנין לרבות דעם השופטת תלמוד לומר אשר זה עליה תכוסם יכול אף עור שלא הופשט תלמוד לומר נגד מה נגד מקבל טומאה אף כל דבר המהקבל טומאה משמע דעור השופטת מקבל טומאה ויש לומר דהתם כשיחידו לישיבה והכא כשלא יחידו ואפי"ה מותר לטלטלו בשבת והוא דלמר רבא גריד כל הכלים (לקמן קג.) מכלל שכן לאו מנה הוא גבי שבת נמי לוא מנה הוא גבי מחט שניטל חורה או עוקלה הי"פ מלענין טומאה לאו מנה הוא אפי"ה ע"י יחוד דמיטל חורה או עוקלה יסור ואלו מנהי בה יחוד ואם דתן במימך כלים כפרק י"ג (ומשה ה) מחט שניטל חורה או עוקלה טהורה ואם התקיעה למיחוח טמאה חומר דהתם מיירי כשעשה זה שום שיעור ומיקון למיחוח אבל ביחוד בעלמא למיחוח אינה טמאה אבל היכא דהוי מנה לענין טומאה ע"י יחוד לגבי שבת היא מנה בלא יחוד וכן משמע התם דקלמרי תרגמא אביא אלינא דרבא בגלמא דרמינן דמיחלין עלייהו ומשוי להו מנה להכי מותר לטלטלה אפ"ה דלמאי לא אלימין עלה ויחא טהורה:

**ארכעים** אבות מאביות חסרי אהת כענין פה.

והרבה מלאכות יש דמיון להדי  
וזהו לן למחשבתו כולן כאחת  
בדפדוף בפרק כלל גדול (והקמ עג)  
היינו וזה היינו צורר היינו מרקד  
והמשום חילוק מועט שביניהם לא  
היה מחלקין להו אז לא דקיס להו  
לד"ע מלאכות כן כנגד שום דבר  
לכך עני כנגד זה:

**בנגד**      **כ"ז**      **שמיטה**      **שבתורה.**  
לכאורה נראה דלינן נמי  
ממשכן שהרי לכן נקראה פרשת שבת  
לפרשת משכן ועוד דאי לא ילין  
ממשכן א"כ היכי ידעינן לרדיה הי  
יניבו אבות מלאכות ובי מילדות דלין  
בגדה לומר שמדעתם ביטרו מלאכות  
ההשגות ועפאום אבות ועוד כדבריא  
מתן לקמן בהורוקי המושט מבי שכן  
היתה ערבות הלויס אלול לפי שיש  
מלאכות דמות וזו ולט עושין  
שמיטין אבות כגון מנדק ובורר לכן  
הלקוח החליט להשלים מיני מלאכות  
שבתורה האלו ותלוקות קאז ומו  
ואי אפשר לומר כן ללא פליג

והתקדמותו בשמירת מצוות ה' כדפי' בלשון  
הפסוק: "והיה עמך כצבא חזק" (דברים  
ל"ג, כ"ד). וזהו שכתבנו: "והיה עמך כצבא  
חזק". וזהו שכתבנו: "והיה עמך כצבא חזק".

שלחן בשבת והלכה כר'   
ה דאי בחול מיירי כדפי'   
י לא קפיד טפי הוה ליה   
י"א של אומן: **א**מר

**במה טומנין פרק רביעי שבת**

שלא הוסיף. אומן לעבד  
ונשכ עליהן. אלמא לא קס  
ולא אמרו עבודין. לא הוסיף  
אלא לענין טומאה. דעבודין

אבא שלחא הוה יואמר הביאו שלחין וגשכ  
עליהן מיתבי ינסרין של בעה"ב מטלטלין  
אותן ושל אומן אין מטלטלין אותן ואם חישב  
לתת עליהן פת לאורחין בין כך ובין כך  
מטלטלין שאני נסרים דקפיד עלייהו ת"ש  
עורות בין עבודין ובין שאין עבודין מותר  
למטלטל בשבת לא אמרו עבודין אלא לענין  
טומאה בלבד מאי לאו לא שנה של בעל  
בית ולא שנה של אומן לא של בעה"ב  
אבל של אומן מאי אין מטלטלין אי הכי הא  
דתני ולא אמרו עבודין אלא לענין טומאה  
בלבד לפלוג וליתני בדידה בר"א בשל בעה"ב  
אבל בשל אומן לא כולה בבעל הבית  
קמייירי כתנאי עורות של בעה"ב מטלטלין  
אותן ושל אומן אין מטלטלין אותן ר' יוסי  
אומר אחד זה ואחד זה מטלטלין אותן;  
הדור יתבי וקמיעאי להו הא <sup>ט</sup>דתנן אבות  
מלאכות ארבעים חסר אחת כנגד מי אמר  
להו ר' הניגב בר חמא כנגד עבודות המשכן  
אמר להו ר' יונתן בר' אלעזר כך אמר רבי  
שמעון ברבי יוסי בן לקוניא כנגד <sup>ט</sup>מלאכה  
מלאכתו ומלאכת שבתורה ארבעים חסר  
אחת בעי רב יוסף יויבא הביתה לעשות  
מלאכתו ממנינא הוא או לא א"ל אביי  
וליתי ספר תורה ולימני מי לא <sup>ט</sup>אמר רבה  
בר בר חנה א"ר יוחנן לא זו משם עד שהביאו  
ספר תורה ומנאום אמר ליה כי קא מספקא  
לי משום דכתיב : והמלאכה היתה דים  
ממנינא הוא והא כמאן דאמר<sup>י</sup> לעשות צרכיו  
נכנס או דילמא ויבא הביתה לעשות מלאכתו  
ממנינא הוא והאי והמלאכה היתה דים הכי  
קאמר דשלים ליה עבידתא תיקו תניא  
כמאן דאמר כנגד עבודות המשכן דתניא  
אין חייבין אלא על מלאכה שביצא בה  
היתה במשכן הם זרעו ואתם לא תזרעו  
הם קצרו ואתם לא תקצרו הם העלו את  
הקרשים מקרקע לעגלה ואתם לא חכבשו  
מרה"י לרה"י הם הורידו את הקרשים מעגלה  
לקרקע ואתם לא תוציאו מרה"י לרה"י הם  
הוציאו מעגלה לעגלה ואתם לא תוציאו  
מרה"י לרה"י מרה"י לרשות היחיד מאי קא  
עביד אביי ורבא דאמרי תרווייהו ואיתימא  
רב אדא בר אבהו מרשות היחיד לרה"י  
דרך רשות הרכים: בגיז צמר ואין מטלטלין;  
אמר רבא ילא שנו אלא שלא טמן בהן אבל  
טמן בהן מטלטלין אותן איתבייה ההוא  
מרבנן בר יומיה לרבא טומונין בגיז צמר  
ואין מטלטלין אותן כיצד הוא עושה  
גומל

בישול סמנין אלא דנקט ס  
גדול (לקמן דף ע"ד): קרקט  
שגבוהה י' ורחבה ד': דרך  
רשות הרבים: אבל עמן  
דמילי מילי קטני מתניחין  
מרכנן בר יומיה. אותו

יש אורח צדיקה עשרה ודומה  
ל תבניתו. ואפ"ה לא היא א

ות: ואמר. צחול: הביאו שלחן:  
: דקפיד עלייהו. שמה יתקלנו:  
לחלק בין עבדין לשאיין עבדין:  
קבלין טומאה ולא שאיין עבדין:

**שְׁנוֹן בְּדִידָה.** בְּטֹלָטוֹל גּוֹפִיהַ חֲרִיבָה  
לְפָנָיו שֶׁבַל אֲמוֹן בִּין עֲזָרִיךָ לְשִׁאֵין  
עֲזָרִיךָ עֲזָרִיךָ קִסְפֵּי עֲזָרִיךָ: **בְּדִידָה.**  
עֲזָרִיךָ עֲזָרִיךָ מִתְּחִלָּה בְּשֶׁל בְּנֵה"ב  
לְגַל שֶׁל אֲמוֹן מֵאֲחֵר שֶׁעֲזָרָךְ קִסְפֵּי  
וּמֵהָרֵךְ **בְּנֵה"ב** **אֲיִירִי.** וּמֵהָרֵךְ  
לְפָנָיו בְּנֵה"ב דְּלִירִי בִּין וְלֵא  
שֶׁבַח לְפָנָיו אֲלֵלָה לְעִין עֲזָרָה וְאִי  
בְּקִיָּים **בְּנֵה"ב** דְּלִירִי בִּין וְנִקְטָה  
וְאִי־מִסְפָּקָה לְמִי־לֵחַת טִיפֵי דִּהֶדְשָׁה:  
**וְדִירִי וְיִסְרִי.** הֵךְ רִנָּה לְעֵלִי: **כְּנֵדָה**  
אֲמוֹן הַמְּגִינִים **הַמִּשְׁכָּן.** אֲמוֹן הַמְּגִינִים שֶׁם  
הַמִּשְׁכָּן כֻּלָּם דְּלִירִי הֵי לְרִכְבֵּי הַמִּשְׁכָּן  
שֶׁבַח נִמְכָּרָה לְפָרֶשֶׁת מֵאֲחֵרָה  
מִשְׁכָּן לְמִדָּה יִרְמְיָה: **שְׁמִירָה.**

## גליון הש"ס

רש"י ר"ה לא חזי לא דענא  
כ"ו. עין ברסות דף סה ע"ב  
רש"י ד"ה מלן שמעת ליה  
וש"נ

דבינו חנאל

[illegible]

(א) ע"י ראב"ן סימן ש"ג  
שמנאלר היטב דברי הר"ח  
ממ"ש כאן וכרמב"ן וכרשב"א  
ג"ס.

רצעה אע"פ שתחמיה רשות הרצים  
כדפרישית לעיל (דף ב.) (ד"ה פשט):  
אלא